ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2616	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα θ. λειτουργία 5 Μαΐου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως

Ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σᾶς μεταφέρω, ἀδελφοί μου, τὸ παγκόσμιο μήνυμα τῆς χαρᾶς, τὸ μήνυμα τῶν ἀγγέλων, τὸ **μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀντηχεῖ καὶ πάλι σήμερα τὸ χαρμόσυνο *«Χριστὸς ἀνέστη!» - «Ἀληθῶς ἀνέστη!»*. Εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἀκούσουμε πάλι, γιὰ ἕνα ἀκόμη Πάσχα, στὸν πάνσεπτο τοῦτο ναό. Τὸν **εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ χάρι** του.

Γνωρίζουμε ὅλοι, ὅτι ὑπῆρξαν στὸ παρελθὸν καὶ ἡμέρες ποὺ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος δὲν ἐπέτρεπαν στοὺς πιστοὺς νὰ λατρεύουν τὸ Θεὸ σὲ κεντρικοὺς ναούς· οἱ Χριστιανοὶ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ φεύγουν μακριά, σὲ σημεῖα ἀπόμερα, μέσα σὲ σπηλιὲς ἢ σὲ χαράδρες, γιὰ νὰ λατρεύσουν ἐκεῖ τὸν Κύριό τους. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο βλέπουμε πολλὲς παλαιὲς ἐκκλησίες νά 'νε χτισμένες ἔξω ἀπὸ τὰ χωριὰ ἢ τὶς πόλεις. Ἐκεῖ μαζεύονταν οἱ ὑπόδουλοι καὶ οἱ ραγιᾶδες **στὰ σκληρὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς** καὶ ὑπὸ καθεστὼς σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ (τοῦ Β΄ 1842-1918) ὑμνοῦσαν μὲ βαθειὰ συγκίνησι τὸ Νικητὴ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾅδου καὶ ἔψαλλαν τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* περιμένοντας τὴ λευτεριὰ

«σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα νὰ φέρῃ» (Ἰω. Πολέμη, Τὸ κρυφὸ σχολειό).

Οἱ πλάκες ἐκείνων τῶν ναῶν εἶνε ποτισμένες μὲ τὰ δάκρυά τους.

Ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ **ἀπευθύνομαι σὲ ὅλους** τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, εἴτε κατοικοῦν στὴν Ἑλλάδα εἴτε παρεπιδημοῦν τώρα κοντά μας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἑορτῆς, καὶ τοὺς χαιρετίζω θερμὰ μὲ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη!»*.

* * *

Ἀλλὰ σήμερα τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* δὲν δονεῖ δυστυχῶς τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων ὅπως τὰ περασμένα χρόνια. Γιὰ τοὺς πολλοὺς σήμερα τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* σημαίνει μόνο περιττὲς δαπάνες, φυσιολατρικὴ ἔξοδο, μανιώδη ταξίδια, γλέντι ἐν ἀκρασίᾳ, διασκέδασι, γαστρονομία, κραιπάλη, ἀπρέπειες, αἰσχρότητες, αἷμα στὴν ἄσφαλτο… Σήμερα τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» εἶνε πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* τῆς παλαιᾶς μας δόξης. Ἐρωτῶ καὶ πῆτε μου εἰλικρινά· σήμερα ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ οἱ Χριστιανοὶ θὰ συζητήσουν καὶ θὰ μιλήσουν γιὰ χίλια δυὸ πράγματα· γιὰ τὰ παιδιά τους, γιὰ τὶς γυναῖκες τους, γιὰ τὶς δουλειὲς καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις τους… Ποιός ἄραγε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι θ' ἀνοίξῃ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ θὰ πῇ μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπητούς του **δυὸ λόγια γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ; Τίποτα**. Σὰν τὰ κοράκια πέφτουν στὰ κρέατα καὶ τ' ἄλλα φαγητὰ καὶ πιοτά, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν μόνο τὴ γαστέρα· δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἰδανικό.

Κατηγοροῦμε τοὺς ξένους, Ἄγγλους, Γάλλους, Βέλγους κ.λπ.. Ἔχουν τὰ ἐλαττώματά τους ἀναμφισβητήτως, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ στὴ Δύσι, ποὺ ἔχουν γνωρίσει τὴν Βίβλο, στὸ τραπέζι τους, π.χ. στὴν Ἑλβετία, προτοῦ ἀκόμα νὰ φᾶνε, κάποιος θὰ σηκωθῇ ὄρθιος καὶ θὰ διαβάσῃ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄχ πατρίδα μου, ποὺ σοῦ ἔγινε ἡ μεγάλη τιμὴ νὰ ἔχῃς τὸ πρωτότυπο τοῦ Εὐαγγελίου στὴ γλῶσσα σου! Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν γράφτηκε οὔτε στὰ βουλγάρικα, οὔτε στὰ ἀλβανικά, οὔτε στὰ ρώσικα, οὔτε στὰ ἀμερικάνικα· γράφτηκε στὰ ἑλληνικά. Καὶ ὅμως στὴν Ἑλλάδα οἱ πλεῖστοι δὲν τὸ ἔχουν γνωρίσει, δὲν τὸ ἔχουν κἂν πιάσει στὰ χέρια τους. Αὐτοὶ λοιπὸν σήμερα περιμένουν ν' ἀκουστῇ ἀπὸ τὸν παπᾶ **τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* καί, μόλις τ' ἀκούσουν, οἱ ἐκκλησιὲς ἀδειάζουν**· πᾶνε γιὰ φαγοπότι ἢ καὶ γιὰ νὰ διαπράξουν ἄλλα πράγματα ἁμαρτωλά.

Ξέρετε τί λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας γιὰ τὰ καμώματα αὐτά; *«Τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου»* (Ἡσ. 1,14). Διότι **ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἴσον λατρεία τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος**

Χριστοῦ. Στὴν ψυχὴ τοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ τί κυριαρχεῖ· ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά του εἶνε στὴ νίκη καὶ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ!

Ἐρωτῶ· τὸ βλέπουμε αὐτὸ νὰ συμβαίνῃ γύρω μας; βασιλεύει ὁ ἀναστὰς Χριστὸς στὶς ψυχὲς τῶν συνανθρώπων μας; Ὄχι δυστυχῶς. Ἀντιθέτως, ποτέ ἄλλοτε **δὲν γίνονται τόσες ἁμαρτίες ὅσες τὶς ἡμέρες αὐτές**. Γι' αὐτὸ θὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεὸς νὰ στερηθοῦμε τὸν ἑορτασμὸ αὐτόν· γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, θὰ συμβῇ ὅ,τι συνέβη σὲ ἄλλες χῶρες. Γιατὶ προτιμότερο εἶνε νὰ κλείσουν οἱ ἐκκλησιὲς καὶ νὰ καταργηθοῦν τὰ πανηγύρια, παρὰ νὰ γίνωνται οἱ ἑορτὲς ἀφορμὴ γιὰ χειρότερες ἐκτροπὲς τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ βλάσφημης γενεᾶς.

Πῶς θέλετε **τὰ παιδιά μας** ν' ἀγαπήσουν τὸν Κύριο, ὅταν οἱ γονεῖς ἀσχολῆσθε συνεχῶς γύρω ἀπὸ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, καὶ **δὲν ἔζησαν κοντά σας τὴ χάρι καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ** σὲ ἡμέρες ὅπως ἡ σημερινή;

Ἔχουν πάσχα καὶ **οἱ Ἑβραῖοι**, καὶ τὸ δικό τους εἶνε μικρό, μιὰ σκιὰ τοῦ ἀληθινοῦ Πάσχα τῶν Χριστιανῶν. Μαζεύονται ὅμως καὶ τὸ ἑορτάζουν μὲ τὴν ἴδια τάξι ὅπως στὸν καιρὸ τοῦ Μωυσέως· καὶ κατηχοῦν τὰ παιδιά τους, τοὺς ἐξηγοῦν ὅσα τηροῦν· καὶ διατηροῦν τὴ θρησκεία τους ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά.

Τὰ λέω ταῦτα, διότι σᾶς ἀγαπῶ. Σκοπός μου εἶνε **νὰ ἐξυψωθῇ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο** τοῦ λαοῦ μας. Παρακαλῶ λοιπὸν συνηθίστε στὸ πασχαλινὸ τραπέζι νὰ καλλιεργῆτε τὴν πίστι στὸν ἀναστάντα Κύριο, διαβάζοντας ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, μελετώντας τὶς ἐμφανίσεις του, μιλώντας μεταξύ σας γιὰ τὴ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου.

Κάποιοι μὲ ἄκουσαν· ὑπήκουσαν, καὶ σὲ πολλὰ σπίτια σήμερα ὁ ἑορτασμὸς γίνεται οὐσιαστικώτερος· **παρατηρεῖται κάποια πρόοδος**. Χρόνια δουλεύουμε μὲ κόπο, μὲ ἀγῶνα, μὲ δάκρυα. Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ σπόρος ποὺ σπέρνουμε δὲν πέφτει ὅλος σὲ ἔδαφος σκληρό, σὲ πέτρες καὶ σὲ ἀγκάθια· πέφτει καὶ σὲ καλὴ γῆ, καὶ δόξα τῷ Θεῷ σιγὰ - σιγὰ σπάει ὁ πάγος, λυώνουν τὰ χιόνα, ριζώνει ὁ σπόρος, βγαίνουν ἄνθη, **ἔχουμε καὶ καρποὺς μετανοίας**.

Πρὸ ἐτῶν ἐλάχιστοι ἄντρες πήγαιναν νὰ ἐξομολογηθοῦν· τώρα ἀρκετοὶ πλησιάζουν στὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ μὲ δάκρυα γιὰ πρώτη φορὰ ὁμολογοῦν τ' ἁμαρτήματά τους. **Δόξα σοι ὁ Θεός!** γιατὶ ἡ ἐξομολόγησις εἶνε λουτρό. Ἕνα δάκρυ μετανοίας, ποὺ χύνεις, γίνεται Ἰορδάνης μέσα στὸν ὁποῖο πλένεται ἡ ἁμαρτωλὴ ψυχή μας.

Ἡ προσπάθειά μας θὰ εἶχε περισσότερα ἀποτελέσματα, ἐὰν δὲν συναντούσαμε ὡρισμένα ἐμπόδια ἀπὸ διάφορες πλευρές. Τί εἶπα; **ἐμπόδια;** Ἀλλὰ πότε ὁ Χριστιανισμὸς προχώρησε δίχως ἐμπόδια; Διαβάστε τὴν ἱστορία. Ὅπου κήρυγμα, ὅπου εὐαγγέλιο, ὅπου ἔλεγχος, ὅπου προσπάθεια χριστιανική, ἐκεῖ πέφτουν τὰ περισσότερα ἐμπόδια στὸ δρόμο τῆς Ἐκκλησίας. Πόσα ἐμπόδια πέρασαν οἱ ἀπόστολοι; πόσα συνάντησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος; πόσα ἐμπόδια βρῆκε μπροστά της ἡ πρώτη Ἐκκλησία; πόσα ἐμπόδια πέρασαν οἱ σκλαβωμένοι πρόγονοί μας;

Ἐν μέσῳ ἐμποδίων βαδίζουμε κ' ἐμεῖς, ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ βλέπουμε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ψυχὲς νὰ λούζωνται στὰ θερμὰ κύματα τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος. **Χαίρει λοιπὸν σήμερα ὁ ἐπίσκοπος**· εἶνε ἡμέρα χαρᾶς, συγγνώμης λυτρώσεως.

Δὲν ἔγινα, ἀγαπητοί μου, ἐπίσκοπος οὔτε γιὰ δόξα οὔτε γιὰ χρήματα οὔτε γιὰ κανέναν ἄλλο τέτοιο σκοπό· ἤθελα ἡ ἐπισκοπή μου, ἐδῶ στὸ βορρᾶ, νὰ γίνῃ πολικὸς ἀστέρας πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης. Καὶ χαίρω, ποὺ προοδεύει· χαίρω, ποὺ οἱ πάγοι λυώνουν καὶ τὰ χιόνια διαλύονται· χαίρω, ποὺ οἱ ἐχθροὶ σιγὰ - σιγὰ συναισθάνονται, ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τὰ βάλουν μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ὅποιος τὴν πολεμᾷ, ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὴν Ἐκκλησία, θὰ γίνῃ στάχτη καὶ κονιορτός. Γιατὶ ἡ Ἐκκλησία εἶνε αἰωνία, ἡ Ἐκκλησία εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός, καὶ **τὸν Χριστὸ κανείς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν νικήσῃ**.

* * *

Ἀδελφοί μου, νὰ εἶστε βέβαιοι. Καὶ σήμερα καὶ αὔριο καὶ πάντοτε, ὅσο θὰ λάμπουν ἄστρα, ὅσο θὰ κυλοῦν ποταμοί, ὅσο τὸ γαλάζιο κῦμα θὰ ῥαίνῃ τὶς ἀκτές μας, ὅσο θὰ ὑπάρχουν τάφοι μαρτύρων καὶ μνημεῖα ἡρώων, ὅσο θὰ ὑπάρχῃ Ἑλλάδα καὶ κόσμος καὶ σύμπαν, μία φωνὴ θ' ἀκούγεται ἀπὸ παντοῦ· ***«Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας»*** (Δαν. 3,34-65).

Δὲν ἔσβησε ἡ πίστις, δὲν σταμάτησε ἡ λατρεία. Ὁ Ἐσταυρωμένος δὲν ἔμεινε στὸν τάφο – ποιός τὸ εἶπε; **Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς** ἀπέθανε, ἐτάφη, ἀλλὰ **ἀνέστη τριήμερος**. Νίκησε τὸ θάνατο, τὸν διάβολο, τὸν ᾅδη, τὴν ἁμαρτία. Ζῇ καὶ βασιλεύει. Εἰς πεῖσμα λοιπὸν τῶν δαιμόνων, τῶν ἀθέων, τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, εἰς πεῖσμα ὅλων τῶν ἐχθρῶν του, φωνάζουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῇ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. *«Χριστὸς ἀνέστη»*!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Γεωργίου πόλεως Φλωρίνης τὴν 26-4-1970 ἑσπέρας. Καταγραφή, σύντμησις, προσαρμογή 11-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1170[2]	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰωάν. 20,19-31) 12 Μαΐου 2024 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ζωὴ πίστεως

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ μ' ἀξιώνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τώρα στὰ βαθειὰ γεράματά μου, νὰ κηρύξω τὰ λόγια του. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς μιλήσω ὅπως μιλάει ὁ πατέρας στὰ παιδιά του, νὰ μιλήσω μὲ γλῶσσα ἁπλῆ. Θέλω νὰ μὲ προσέξετε.

* * *

Ὅπως γνωρίζουμε, ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ἕνας, **ὁ Ἰούδας**, τὸν πρόδωσε. Μετανόησε ὕστερα γι' αὐτὸ κι ἀπελπισμένος πῆγε καὶ κρεμάστηκε. Μεγάλο κακὸ ἡ αὐτοκτονία· σὰν τὸν Ἰούδα εἶνε αὐτοὶ ποὺ αὐτοκτονοῦν…

Μετὰ ἀπὸ τὴ σταύρωσι τοῦ Κυρίου οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, φοβισμένοι κι ἀπογοητευμένοι, τρύπωσαν σ' ἕνα σπίτι κ' ἔκλεισαν πόρτες καὶ παράθυρα. Φοβήθηκαν μὴν τοὺς πιάσουν κι αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλὰ ξαφνικά, μιὰ Κυριακὴ σὰν σήμερα, λίγο προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, νά τὸ θαῦμα· παρουσιάζεται **μπροστά τους ὁ Χριστός!** Τρόμαξαν. Μπῆκε *«τῶν θυρῶν κεκλεισμένων»* (Ἰω. 20,26). Καὶ μόλις συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς τοὺς εἶπε τρία πράγματα. Ὅπως ὁ πατέρας ποὺ ἀπουσιάζει καὶ γυρίζει στὸ σπίτι φέρνει δῶρα στὰ παιδιά, ἔτσι κι ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε **τοὺς ἔφερε τρία πολύτιμα δῶρα**.

• Τὸ ἕνα ποιό εἶνε; Μία λέξι. Ὢ ἡ λέξις αὐτή! Γλυκειὰ λέξι· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, Βορρᾶ καὶ Νότου, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅλοι τὴν ποθοῦν, ὅλοι τὴν ἔχουν στὰ χείλη. Εἶνε ἡ λέξις **εἰρήνη**. *«Εἰρήνη ὑμῖν»*, τοὺς εἶπε ὁ Χριστός (ἔ.ἀ. 20,19,21,26). Τί ὡραῖο πρᾶγμα ἡ εἰρήνη! Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἔφερε τὴν εἰρήνη. Αὐτὸς εἶνε ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

• Μετά, τὸ δεύτερο πρᾶγμα ποιό εἶνε; Ἀφοῦ λάβετε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τοὺς λέει ὁ Χριστός, μὴ μείνετε κλεισμένοι ἐδῶ. Νὰ βγῆτε ἔξω μὲ θάρρος καὶ παρρησία. Σκορπιστῆτε παντοῦ· ἄλλος στὴν Εὐρώπη, ἄλλος στὴν Ἀσία, ἄλλος στὴν Ἀφρική, ἄλλος στὴν Ἀμερική… Σὰν τοὺς ἀετοὺς πετάξτε **νὰ κηρύξετε τὸ εὐαγγέλιο**. Ὅπως ἐμένα μ' ἔστειλε ὁ οὐράνιος Πατέρας, ἔτσι ἐγὼ *«πέμπω ὑμᾶς»* (ἔ.ἀ. 20,21).

• Τὸ ἕνα λοιπὸν ἡ εἰρήνη, τὸ δεύτερο Κηρύξτε τὸ εὐαγγέλιο, καὶ τὸ τρίτο; Εἶνε μία ἄλλη ὡραία λέξι· **συγχώρησις**. Ὅλοι ἀναστενάζουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ κάνουμε. Ποιός εἶνε ἀναμάρτητος; Κανείς. Ἀπὸ τὸ παιδὶ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Κι ὅταν κάνῃς τὸ κακό, νιώθεις ἐνοχή. Σᾶς κέντησε ποτὲ σκορπιὸς ἐσᾶς; Ἐμένα μὲ κέντησε. Εἶνε φοβερὸς ὁ πόνος. Ἀλλ' ὅπως λέει κάποιος ἅγιος, προτιμότερο νὰ σὲ κεντήσῃ σκορπιὸς παρὰ νὰ σὲ κεντήσῃ ἡ συνείδησί σου. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἔφερε τὴ συγχώρησι. Εἶπε στοὺς ἀποστόλους· Σᾶς δίνω τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρῆτε τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων· *«ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς»* (ἔ.ἀ. 20,23). Καὶ ἀπὸ τότε πράγματι, δυνάμει αὐτῆς τῆς ἐξουσίας τῶν ἀποστόλων, δίδεται μέχρι σήμερα ἡ συγχώρησις ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ παπᾶς, καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ ἀγράμματος, ἅμα φορέσῃ τὸ πετραχήλι, δὲν εἶνε ἄνθρωπος· αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι μας. Φόρεσε τὸ πετραχήλι, εἶπε *«Εὐλογητὸς ὁ Θεός…»*, ἔκανε τὸ σταυρό; Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶνε ἄγγελος· σὰν ἄγγελο νὰ τὸν βλέπετε. Δὲν εἶνε πλέον ὁ παπᾶ-Δημήτρης, ὁ παπᾶ-Ἀλέξης· εἶνε ἀνώτερος κι ἀπ' τὸν ἄγγελο. Γιατί; Διότι, λέει ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἄγγελος δὲν ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρήσῃ ἁμαρτήματα, ἐνῷ ὁ παπᾶς ἔχει. Γι' αὐτὸ νὰ τρέχετε ὅλοι κάτω ἀπ' τὸ ἁγιασμένο πετραχήλι, νὰ παίρνετε συγχώρησι.

Αὐτά, λοιπόν, τὰ τρία πράγματα ἔφερε μὲ τὴν ἀνάστασί του ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, εἶνε τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Κοντὰ στὸ Χριστὸ τά 'χουμε ὅλα· μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε.

Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη **ἔλειπε** ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς, **ὁ ἅγιος Θωμᾶς**. Τὸν βρῆκαν κατόπιν οἱ ἄλλοι καὶ τοῦ ἔλεγαν. –Θωμᾶ, εἴδαμε τὸν Κύριο. –Ψέματα λέτε, δὲν σᾶς πιστεύω. –Δὲν σοῦ λέμε ψέματα· τὸν εἴδαμε. –Ἂν δὲν βάλω τὸ δάχτυλό μου στὸν τύπο τῶν ἥλων, στὸ σημάδι ἀπ᾽ τὰ καρφιὰ στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, δὲν πιστεύω ἐγώ… Ἔτσι τὴν ἐπόμενη Κυριακή, σὰν σήμερα, νά ὁ Χριστὸς πάλι *«κεκλεισμένων τῶν θυρῶν»* μπῆκε καὶ κάλεσε τὸ Θωμᾶ. –Ἔλα, τοῦ λέει, βάλε τὸ δάχτυλό σου στὶς πληγές μου. Κι ὅταν ὁ Θωμᾶς ψηλάφησε τὸ Χριστό, τότε φώναξε ***«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»*** (ἐ.ἀ. 20,28), καὶ πίστεψε κι αὐτός.

Αὐτὰ τὰ ὡραῖα λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

* * *

Ἀπὸ τότε πέρασαν αἰῶνες. Ἀλλὰ μέχρι καὶ σήμερα ὑπάρχουν Θωμᾶδες. Εἶνε πολλοὶ ποὺ σὰν ἐκεῖνον δὲν πιστεύουν. Ἀμφισβητοῦν ἰδίως τὸ μέγα γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων. Ἄκου ᾽κεῖ παραμύθια, λένε· **εἶνε ποτὲ δυνατὸν μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες νὰ μπῆκε ὁ Χριστός;…** Τί ἔχουμε ν᾽ ἀπαντήσουμε;

Ἀπαντῶ μὲ **τρία παραδείγματα**. • Ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδὶ καὶ πήγαινα σχολεῖο, στὸ χωριό μου εἴχαμε ἕνα καλὸ δάσκαλο. Μιὰ μέρα μᾶς λέει· Θὰ σᾶς πῶ ἕνα αἴνιγμα κι ἂν τὸ βρῆτε θὰ σᾶς πῶ μπράβο· «κλείνω τὸ σπιτάκι μου, καὶ κλέφτης εἶνε μέσα», τί εἶνε; Ἐμεῖς δὲν μποροῦσαμε νὰ βροῦμε πῶς, ἀφοῦ κλείνουν οἱ πόρτες, εἶνε κλέφτης μέσα· ἔτσι μᾶς τὸ εἶπε ὁ δάσκαλος· Εἶνε **ὁ ἥλιος**. Ἐρωτοῦμε λοιπὸν τώρα τοὺς ἀπίστους· Πῶς ὁ ἥλιος περνᾷ καὶ χωρὶς νὰ σπάσουν τὰ τζάμια βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι; Θέλεις ἄλλο παράδειγμα; • Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μπαίνει μέσα καὶ **ὁ ἀέρας**. Ὅσο καὶ νὰ κλείσῃς, βρίσκει τρόπο νὰ μπῇ· κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἔμπαινε, θὰ πεθαίναμε ἀπὸ ἀσφυξία. Θέλεις καὶ τρίτο παράδειγμα; • Νά **ἡ τηλεόρασι**. Ἀνοίγει, καὶ μεταφέρει μέσα στὸ δωμάτιό μας ἕναν ποὺ εἶνε στὴ Μόσχα, ἄλλον ποὺ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἄλλον ποὺ εἶνε στὴν Αὐστραλία… Ἡ ἐπιστήμη, ποὺ εἶνε ἐπινόησις τοῦ μυαλοῦ τοῦ ἀνθρώπου, βρῆκε τρόπο νὰ τὸ κάνῃ· ὁ Θεός, ποὺ ἔκανε τὸν ἄνθρωπο, νὰ μὴ μπορῇ; Ἀφοῦ λοιπὸν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν μπαίνει ὁ ἥλιος, μπαίνει ὁ ἀέρας, μπαίνουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ δείχνει ἡ τηλεόρασι, πολὺ περισσότερο ὁ Δημιουργὸς ὅλων αὐτῶν μπορεῖ νὰ εἰσέρχεται.

Τί χρειάζεται, ἀγαπητοί μου; **Νὰ πιστεύουμε** στὸ Χριστό, καμμιὰ δύναμις νὰ μὴ μᾶς κλονίζῃ. Καὶ **ἡ πίστι νὰ εἶνε ζωντανή**, ὄχι ψόφια. Πότε εἶνε ζωντανὴ ἡ πίστις; πῶς θὰ τὴν καταλάβουμε; Τὸ δέντρο τὸ καταλαβαίνουμε ἀπὸ τὸν καρπό· τὴν ἀχλαδιὰ ἀπὸ τ᾽ ἀχλάδια, τὴ μηλιὰ ἀπὸ τὰ μῆλα… Ἔτσι καὶ ἂν ἔχουμε πίστι, θὰ τὴ δείξουμε ἐμπράκτως. Ἂν **πιστεύῃς**, τότε θὰ σηκώνεσαι τὸ πρωὶ γιὰ νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου. Ἂν πιστεύῃς, τὸ μεσημέρι ποὺ κάθεσαι στὸ τραπέζι θὰ κάνῃς τὸ σταυρό σου. Ἂν πιστεύῃς, τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῇς πάλι θὰ προσευχηθῇς. Ἂν πιστεύῃς, θὰ δουλεύῃς ὅλη τὴ βδομάδα καὶ τὴν Κυριακή, μόλις ἀκοῦς τὴν καμπάνα, φτερὰ στὰ πόδια καὶ στὴν ἐκκλησία. Ἂν πιστεύῃς, θὰ συγχωρῇς τὸν ἐχθρό σου. Ἂν πιστεύῃς, θὰ κοινωνῇς τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ἂν πιστεύῃς, θὰ ἐξομολογῆσαι τοὐλάχιστον μία φορὰ τὸ χρόνο· ὅπως ἐκεῖνος ποὺ δὲν βαπτίζεται δὲν εἶνε Χριστιανός, ἔτσι καὶ ὅποιος δὲν ἐξομολογεῖται δὲν εἶνε Χριστιανός· ἡ ἐξομολόγησις εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἂν πιστεύῃς, θὰ κάνῃς καὶ κάτι ἄλλο· θ᾽ ἀνοίγῃς κάθε μέρα τὸ Εὐαγγέλιο· ὅπως δὲν περνάει μέρα χωρὶς ψωμί, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ περνάῃ μέρα χωρὶς νὰ διαβάσῃς τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ ἅγια λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Τέλος, αὐτὸ ποὺ πιστεύουμε νὰ μὴν τὸ κρύβουμε, ἀλλὰ νὰ τὸ λέμε, νὰ τὸ κηρύττουμε. Εἴδατε οἱ χιλιασταί; φτάνουν μέχρι τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ἀφήνοντας κάθε τι ἄλλο, γιὰ νὰ κηρύξουν τὴ σατανικὴ αἵρεσί τους· πολὺ περισσότερο ἐσύ, ποὺ ἔχεις τὴν ἀλήθεια. Πιστεύεις; Μὴν τὸ κρύβεις, μὴν εἶσαι κρυπτοχριστιανός. Κήρυττε τὸ Χριστό, ὅπως οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ ἱεραπόστολοι. **Πιστεύεις; μίλα γιὰ τὸ Χριστό**. Ἔχεις γλῶσσα; ἁγίασέ την κηρύττοντας στὸ διπλανό σου. Εἶσαι μάνα; μίλα στὰ παιδιά σου· τὸ ὅτι τὰ θηλάζεις δὲν εἶνε σπουδαῖο· καὶ ἡ ἀρκούδα θηλάζει τὰ παιδιά της· μίλα στὸ παιδί! Εἶσαι γιαγιά; μίλα. Ἐγώ, ἂν εἶμαι κάτι, –τὸ ὁμολογῶ– τὸ ὀφείλω στὴ γιαγιά μου· ἀγράμματη ἦταν, μᾶς ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά –ἂς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη της, ἅμα τὴ θυμᾶμαι κλαίω–· ἡ γιαγιὰ μᾶς ἔμαθε τὸ σταυρό, νὰ λέμε τὸ *«Πάτερ ἡμῶν»*, νὰ προσευχώμαστε… Εὐλογημένες γιαγιάδες! Τώρα τίποτε ἀπ᾽ αὐτά, ὁ νοῦς τους εἶνε στὴ μόδα. Μίλα, λοιπόν, γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι πατέρας; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι δάσκαλος; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι παπᾶς; μίλα γιὰ τὸ Χριστό. Εἶσαι Χριστιανός; μίλα· τότε θὰ σὲ πῶ Χριστιανό· ἀπὸ τὴ γλῶσσα θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπ᾽ τὰ χέρια θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπ᾽ τὰ πόδια θὰ σὲ καταλάβω, κι ἀπὸ ὅλη τὴν ὕπαρξί σου, ἔτσι θὰ σὲ καταλάβω.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κυρίλλου & Μεθοδίου Ὀξυᾶς - Πρεσπῶν κατὰ τὴν πανήγυρι τῆς 11-5-1986. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 8-5-2005, ἐπανέκδοσις 17-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 973[2]	Κυρ. Μυροφόρων (Μᾶρκ. 15,43 – 16,8) 19 Μαΐου 2024 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Νεώτερες μυροφόρες

Ἔχουν περάσει, ἀγαπητοί μου, δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τὸ Πάσχα. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶνε ἀφιερωμένη στὶς **μυροφόρες γυναῖκες**. Σᾶς τὶς παρουσιάζω μὲ συντομία.

* * *

Ὅπως στὸν φυσικὸ οὐρανὸ ὑπάρχουν ἀστερισμοί, ἔτσι καὶ στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας οἱ μυροφόρες γυναῖκες **ἀποτελοῦν ἕναν ἀστερισμό**. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀστερισμοῦ, ἀστέρι πρώτου μεγέθους, εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, καὶ κοντά της ἀκολουθοῦν οἱ μυροφόρες. Ὅπως οἱ ψαρᾶδες ἄκουσαν τὸ Χριστό, ἔτσι καὶ οἱ γυναῖκες αὐτές. Πίστεψαν, ἐνθουσιάστηκαν ἀπὸ τὰ λόγια του. Καὶ ὄχι μόνο τὸν ἀκολούθησαν, ἀλλὰ καὶ **ἐνίσχυαν τὸ ταμεῖο του** ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τους, ὥστε νὰ καλύπτωνται ὑλικὲς ἀνάγκες τῶν ἀποστόλων καὶ νὰ γίνεται ἐλεημοσύνη.

Ὅταν συνέλαβαν τὸ Χριστό, οἱ μαθηταὶ ἔφυγαν· οἱ γυναῖκες αὐτὲς **ἔμειναν κοντά του**. Μόνες αὐτὲς βάδισαν τὴν ὁδὸ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ βρέθηκαν ἐπάνω στὸ λόφο τὴν ὥρα ποὺ ἐσταυρώνετο ὁ Κύριος. Αὐτὲς *«ἀπὸ μακρόθεν»* (Ματθ. 27,55) παρακολούθησαν μέχρι τέλους τὸ δρᾶμα. Καὶ μετά, *«διαγενομένου τοῦ σαββάτου… ἠγόρασαν ἀρώματα»* πολύτιμα (Μᾶρκ. 16,1) καί, ἐνῷ ἀκόμα ἦταν νύχτα, βάδισαν, τολμηρές, καὶ πῆγαν στὸ μνημεῖο. Δὲν ὑπολόγισαν τίποτα· οὔτε Πιλᾶτο οὔτε Ἄννα καὶ Καϊάφα οὔτε στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος τῆς φρουρᾶς. Ἡρωίδες, φτερωτοὶ ἄγγελοι, ἔφτασαν ἐκεῖ γιὰ νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας. Μία μόνο σκέψι τὶς ἀπασχολοῦσε· πῶς, ἀσθενεῖς αὐτὲς γυναῖκες, θ' ἀποκυλίσουν τὸν τεράστιο λίθο ποὺ καλύπτει τὴν θύρα τοῦ μνημείου. Ἀλλ' αἴφνης βλέπουν, ὅτι τὸ ἀπόσπασμα δὲν εἶνε ἐκεῖ καὶ ὁ λίθος ἔχει ἀποκυλισθῆ. Μπαίνουν καὶ βλέπουν δεξιὰ ἕναν ἄγγελο. Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε τὸ μήνυμα τὸ ὑπὲρ πᾶν μήνυμα· **ἀνέστη ὁ Κύριος!**

Τὸ μήνυμα αὐτὸ δὲν τ' ἄκουσε ὁ Πέτρος, δὲν τ' ἄκουσε ὁ Ἰωάννης, δὲν τ' ἄκουσαν ἄντρες· πρῶτα **τὸ ἄκουσαν γυναῖκες**. Καὶ ὅπως τὸ μήνυμα τῆς Γεννήσεως τὸ ἄκουσαν οἱ ἁπλοϊκοὶ βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, ἔτσι καὶ τὸ μέγα μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τὸ ἄκουσαν γυναῖκες· οἱ μυροφόρες. Καὶ δικαίως. Διότι αὐτὲς φάνηκαν πιστὲς στὸ Χριστὸ μέχρι τέλους.

Αὐτὲς λοιπὸν ἑορτάζουμε σήμερα. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς ἑορτάζουν **ὅλες οἱ γυναῖκες**, προπαντὸς δὲ **οἱ Χριστιανές**. –Μὰ ὑπάρχουν σήμερα τέτοιες γυναῖκες; θὰ πῆτε. Δὲν ὑπῆρχαν μόνο *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»* μυροφόρες· ὑπάρχουν καὶ σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς ἀπιστίας καὶ ἀποστασίας. Καὶ στὴν πατρίδα μας καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν νεώτερες μυροφόρες. Ὑποκλιθῆτε ἐμπρός τους, ἀδελφοί μου. Ποιές εἶνε; **Σᾶς παρουσιάζω μερικὰ πορτραῖτα**.

* * *

Πρώτη εἶνε **ἡ φιλόστοργη σύζυγος**. Εἶνε αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἄντρα της. Καὶ γνωρίζει ἕνα μόνο ἄντρα, ὄχι ἄλλον. Ἕνα καὶ γιὰ πάντα αὐτόν. Προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ. Μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὸ πιστὸ ἀντρόγυνο. Μένει σύμβολο πιστότητος καὶ ἀφοσιώσεως, σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο συχνῶν διαζυγίων. Ὑπάρχουν δὲ καὶ γυναῖκες ποὺ σὲ νεαρὰ ἡλικία, 25 - 30 ἐτῶν, ἐχήρευσαν· κ' ἐνῷ μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ δεύτερο ἢ καὶ τρίτο γάμο, μένουν πιστὲς στὸν πρῶτο.

Ἄλλη νεωτέρα μυροφόρος εἶνε **ἡ μάνα**· γλυκειὰ λέξι ποὺ κρύβει ἕνα θησαυρὸ ἀγάπης. Εἶνε αὐτὴ ποὺ φέρνει παιδιὰ στὸν κόσμο· 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 παιδιά, καὶ εἶνε μιὰ εὐλογία γιὰ τὴν πατρίδα μας ποὺ πάσχει ἀπὸ ὑπογεννητικότητα. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα τέτοιες πολύτεκνες μητέρες. Χθὲς μᾶς ἐπισκέφθηκε ἕνα τέτοια ἀντρόγυνο ἡλικίας 50 ἐτῶν, ὄχι παραπάνω. Σεμνὰ ντυμένη ἡ γυναί-

κα, εἶνε κόρη ἑνὸς γεωργοῦ τῆς ἀκριτικῆς μας περιφερείας. Καὶ παρὰ τὴ φτώχεια τους ἔφερε στὸν κόσμο –παρακαλῶ μὴ γελάσετε, γιατὶ ἐκεῖ καταντήσαμε– 12 παιδιά· καὶ τά ᾽χουν ὅλα ἀποκατεστημένα, πλὴν μόνο τοῦ μικρότερου, τοῦ «Βενιαμίν», ποὺ θὰ ᾽ρθῇ καὶ γι᾽ αὐτὸν ἡ ὥρα. Εὐλογία Θεοῦ. Συγκινήθηκα βαθύτατα. Στὴν Ἀλβανία ὡς μεγαλύτερη ἑορτὴ ἔχουν τὴν ἑορτὴ τῆς μητέρας. Ὅταν βροῦν μάνα μὲ πάνω ἀπὸ 10 παιδιά, εἴτε βοσκοῦ εἴτε γεωργοῦ εἴτε ὑπαλλήλου εἴτε ἀξιωματικοῦ, τὴν παίρνουν, τὴν ἀνεβάζουν σὲ ἐξέδρα στὰ Τίρανα, καὶ περνοῦν ἐμπρός της οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ τὴν χαιρετίζουν τιμητικῶς. Ἔτσι ἡ Ἀλβανία, ἀπὸ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο, διπλασιάστηκε. Ἡ Τουρκία δίπλα μας συνεχῶς αὐξάνει. Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν θέλουμε νὰ διδαχθοῦμε. Σβήνουμε…

Θέλετε ἄλλο πορτραῖτο; Τὴν ὥρα ποὺ γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ κέντρα διασκεδάσεως, ὅπου νυχτερίδες τῆς ἡδονῆς μαδοῦν τοὺς ἀνόητους, τὰ διεφθαρμένα αὐτὰ γύναια εἰσπράττουν μέσα σὲ μιὰ νύχτα ὅσα δὲν εἰσπράττει μέσα σὲ ἕνα ἔτος μία **ἀδελφὴ νοσοκόμος**. Ἰδού ἄλλη μυροφόρος. Συγκινοῦμαι ποὺ τὸ λέω· διότι νοσηλεύτηκα στὸ νοσοκομεῖο «Ἁγία Σοφία» Θεσσαλονίκης, καὶ ἔβλεπες ἐκεῖ, τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, τὶς πρωινὲς ὧρες, μόλις κάποιος πατοῦσε τὸ κουμπί, νά την ἐρχόταν ἡ «μυροφόρος». Λίγες ἔμειναν πλέον ἀπὸ αὐτές· σπανίζουν. Γιατὶ κορόιδο εἶνε ἡ νέα νὰ γίνῃ ἀδελφὴ νοσοκόμος, καθ᾽ ἣν στιγμὴν μπορεῖ εὔκολα νὰ πάρῃ διπλάσια καὶ τριπλάσια καὶ τετραπλάσια; Γι᾽ αὐτὸ οἱ ἀδελφὲς αὐτὲς εἶνε ἡρωίδες.

Θέλετε ἄλλο πορτραῖτο νέας μυροφόρου, τὴν ὁποία περιφρονεῖ δυστυχῶς ἡ κοινωνία; Εἶνε **ἡ ἀφιερωμένη στὸ Θεό**, τὸ λεγόμενο **ἱεραποστολικὸ πρόσωπο**. Εἶνε ἐργατικὲς κοπέλλες ἢ ἐπιστήμονες, ποὺ τάχθηκαν σ᾽ ἕνα ἱερὸ σκοπό. Δὲν μισοῦν τὸ γάμο· σέβονται καὶ τιμοῦν τὸ γάμο, τὸν θεωροῦν ἱερὸ μυστήριο. Θέλησαν ὅμως νὰ ὑπηρετήσουν ἀπερίσπαστες τὸ Χριστὸ καὶ τὴν κοινωνία. Ψάξτε καὶ θὰ δῆτε, ὅτι τὰ μόνα νοσοκομεῖα ἢ γηροκομεῖα ἢ οἰκοτροφεῖα ποὺ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους δωρεάν, εἶνε ὅσα διαθέτουν τέτοια πρόσωπα, ποὺ σπανίζουν ἀκόμη περισσότερο.

Σύγχρονη μυροφόρος μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ γενικῶς **ἡ ἐκκλησιαζομένη Χριστιανή**. Πόσοι εἶνε οἱ ναοί μας; Παρατηρῆστε τὰ ἐκκλησιάσματα· μετρῆστε τοὺς ἄντρες, μετρῆστε καὶ τὶς γυναῖκες· παντοῦ τὴν πλειοψηφία τὴν ἔχουν οἱ γυναῖκες. Μερικὲς φορὲς μάλιστα δὲν ὑπάρχουν καθόλου ἄντρες. Τρέχουν αὐτοὶ δεξιὰ - ἀριστερά· ἐνῷ οἱ γυναῖκες ἔρχονται *«ὄρθρου βαθέος»*, σὰν τὶς μυροφόρες, μόλις χτυπήσῃ ἡ καμπάνα. Εὐλογημένες γυναῖκες.

Σᾶς παρουσιάζω καὶ μία τελευταία σύγχρονη μυροφόρο, ποὺ προσέφερε τὰ μύρα της ὄχι τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο στὴ Ῥωσία. Ποιός κράτησε ἐκεῖ στὰ 70 χρόνια τοῦ ἀθέου καθεστῶτος τὴ θρησκεία τὴν ὀρθόδοξη; Οἱ παπᾶδες, οἱ δεσποτάδες, οἱ πατριαρχάδες; Αὐτοί, πολλὲς φορές, πρόδωσαν. Τὴν κράτησε μιὰ γυναίκα. Ποιά γυναίκα; **Ἡ Ῥωσίδα γιαγιά**. Ἔτσι δὲν ἔσβησε ἡ πίστι. Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἄθεος, ἡ μητέρα μαρξίστρια· καὶ ἔμεινε στὸ σπίτι ἡ γιαγιά. Οἱ γιαγιάδες κρατοῦν τὰ ἐγγόνια. Τὰ μαζεύουν καὶ τὰ μαθαίνουν νὰ γονατίζουν καὶ νὰ προσεύχωνται, νὰ ζοῦν ὡς ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Τί μυστήρια πράγματα! Ἀθάνατο Εὐαγγέλιο, δὲν πεθαίνεις!

* * *

Στὸ παρελθόν, ἀγαπητοί μου, ἡ γυναίκα κατὰ κανόνα δὲν ἐπρόδωσε καὶ **δὲν ἐγκατέλειψε τὸ Χριστό**· ἔμεινε κοντά του. Καὶ σήμερα ἀκόμα ὑπάρχουν μυροφόρες γυναῖκες, ὅπως εἴδαμε. Ἀλλὰ καὶ στὸ μέλλον θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν. Κι ἂν ἔρθουν πάλι χρόνια διωγμοῦ, νὰ τὸ ξέρετε· παπᾶδες καὶ δεσποτάδες μπορεῖ ν᾽ ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, **ἡ γυναίκα θὰ μείνῃ κοντά του**. Γι᾽ αὐτὸ στρέφομαι τώρα πρὸς τὶς γυναῖκες καὶ λέω·

Μὴν ἐπηρεασθῆτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἀκολουθῆστε τὸ δρόμο τῶν μυροφόρων γυναικῶν. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἄντρες σας, πιστὲς καὶ ἀφωσιωμένες σ᾽ αὐτούς. Φιλόστοργες μητέρες, φέρτε παιδιὰ στὸν κόσμο, μακριὰ ἀπὸ δολοφονικὲς ἐκτρώσεις. Ἀναθρέψτε τὰ παιδιά σας μὲ φόβο Κυρίου. Προσεύχεσθε, ἐκκλησιάζεσθε, ἐξομολογεῖσθε, κοινωνεῖτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Κάνω τέλος ἔκκλησι πρὸς ὅλους, ὡς ἐπίσκοπος ποὺ ὑπηρετῶ τόσα χρόνια Ἐκκλησία καὶ γένος. Κοιτάξτε καλά. Ἐγὼ φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτόν. Ἀλλὰ τὰ λόγια καὶ ἡ διδασκαλία μου θὰ μείνουν, διότι τὰ ἀντλῶ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. **Μείνετε πιστοὶ στὸν Κύριο**. Καὶ εὔχομαι, ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν μυροφόρων γυναικῶν νὰ εἶνε πάντα μαζί σας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κωνσταντίνου & Ἑλένης Ἀμυνταίου τὴν 24-4-1988, μὲ νέο τώρα τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 11-5-2003, ἐπανέκδοσις 17-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1258[2]	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰωάν. 5,1-15) 26 Μαΐου 2024 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Κολυμβήθρα καὶ μαρτύριο

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ παραβολή. Ὑποθέστε, ὅτι ἔχω χρήματα πολλά, **250 περίπου χρυσὲς λίρες**, καὶ σᾶς λέω· θὰ τὶς πετάξω ψηλά, κι ὅσες προλάβῃ ν᾽ ἁρπάξῃ ὁ καθένας στὸν ἀέρα, θὰ εἶνε δικές του. Φαντάζεστε τί θὰ γίνῃ. Εἶνε ζήτημα ἂν μία λίρα θὰ πέσῃ κάτω· ὅλες θὰ τὶς πιάσουμε. Τί θέλω νὰ πῶ· δὲν κρατῶ στὰ χέρια μου χρήματα καὶ λίρες, ἀλλὰ παρ᾽ ὅλη τὴν ἀναξιότητά μου κρατῶ κάτι ποὺ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ τὰ χρυσᾶ νομίσματα· εἶνε **τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ**, εἶνε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, εἶνε ἡ σημερινὴ περικοπή (βλ. Ἰω. 5,1-15). Ἂν μετρήσετε τὶς λέξεις της, εἶνε 250 περίπου. 250 λέξεις - 250 χρυσὲς λίρες, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Κι ὅπως προσέχουμε νὰ μὴ πέσῃ κάτω οὔτε μία λίρα, ἔτσι πρέπει νὰ προσέχουμε νὰ μὴν μᾶς ξεφύγῃ οὔτε μία λέξις.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τί θησαυρὸς χρυσῶν νομισμάτων εἶνε οἱ ἱερὲς περικοπές, ἀπ᾽ ὅλο τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο θὰ πάρουμε μόνο **μία λέξι**, τὴ λέξι *«κολυμβήθρα»*· τρεῖς φορὲς ἀναφέρεται στὸ ἱερὸ κείμενο (ἔ.ἀ. 5,2,4,7). Τί εἶνε λοιπὸν ἡ κολυμβήθρα;

* * *

● Ἡ κολυμβήθρα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἡ κολυμβήθρα **τῆς Βηθεσδά**, ἦταν μία δεξαμενὴ γεμάτη νερό. Βρισκόταν στὸ ἄκρο τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νερὸ εἶχε. Ἀλλὰ τὸ κοινὸ ἐκεῖνο νερό, σὲ κάποια στιγμή, χωρὶς προειδοποίησι, κατέβαινε ἄγγελος ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ τὸ τάραζε. Καὶ τὸ νερὸ πρὸς στιγμὴν ἔπαιρνε θαυματουργικὴ δύναμι· ὅποιος ἄρρωστος προλάβαινε νὰ πέσῃ πρῶτος μέσ᾽ στὴν κολυμβήθρα, γινόταν καλὰ ὅ,τι κι ἂν εἶχε (τυφλὸς ἦταν, ἔβλεπε· κουφὸς ἦταν, ἄκουγε· μουγγὸς ἦταν, λαλοῦσε· λεπρὸς ἦταν, καθαριζόταν· παράλυτος ἦταν, σηκωνόταν ὄρθιος…). Θαυματουργικὴ ἡ πηγή, ἀπέκτησε φήμη, κι ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη τῆς ἱερᾶς γῆς προσέρχονταν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄρρωστοι ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διάφορα νοσήματα, καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία, πότε οἱ ἄγγελοι θὰ ταράξουν τὸ νερό, γιὰ νὰ προλάβουν νὰ πέσουν μέσα.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἦταν κ᾽ ἕνας ποὺ περίμενε ἐκεῖ, παρακαλῶ, 38 χρόνια! Θαυμαστὴ ἡ ὑπομονή του. Ἐμεῖς μιὰ βδομάδα ἀρρωσταίνουμε, μᾶς πιάνει πυρετὸς ἢ αἰσθανόμαστε πόνο, καὶ γογγύζουμε. Αὐτὸς –γιά φανταστῆτε– 38 ὁλόκληρα χρόνια δὲν γόγγυσε, δὲν βλαστήμησε. Παράδειγμα ὑπομονῆς, ἕνας ἄλλος Ἰώβ. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε. Αὐτὴ εἶνε ἡ μία κολυμβήθρα.

● Ἀλλ᾽ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτήν, ποὺ ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα ἀνώτερη, ἀνεκτίμητης ἀξίας, καὶ τῆς ὁποίας τύπος εἶνε ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Ποιά εἶνε ἡ κολυμβήθρα αὐτή; Τὴ γνωρίζουμε, γιατὶ ὅλοι ἔχουμε περάσει ἀπὸ αὐτήν. Εἶνε ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ κολυμβήθρα **τοῦ βαπτίσματός μας**. Νερό, κοινὸ νερὸ ἔχει καὶ αὐτή. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς, καὶ ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ ἁμαρτωλός, φορεῖ τὸ πετραχήλι καὶ τελεῖ τὸ μυστήριο, τὸ νερὸ γίνεται ἁγίασμα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ παπᾶς δὲν εἶνε πλέον ἄνθρωπος· ἄγγελος εἶνε, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἄγγελο ποὺ κατέβαινε στὴ Βηθεσδά. Ἔχει ἀποστολὴ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη καὶ δύναμι ἀσύγκριτη. Τὸ νερὸ τοῦ βαπτίσματος γίνεται θαυματουργό. Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὸ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός. Τί γίνεται στὸ βάπτισμα; Θαῦμα. Αὐτὸ ποὺ γίνεται εἰκονίζεται μὲ τὴν τριττὴ κατάδυσι καὶ ἀνάδυσι· ἡ μὲν κατάδυσις στὸ νερὸ εἶνε ἡ ταφή, ὁ τάφος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ ἀνάδυσις εἶνε ἡ ἀνάστασις μαζὶ μὲ τὸν Κύριο. Μέσα στὸ νερὸ ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα κι ὅλα τ᾽ ἄλλα ἁμαρτήματά του, καὶ ἀνασταίνε-

ται σὲ νέα ζωή. Ἤ, ἀκόμα ἁπλούστερα, ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες εἴμαστε μαῦροι, παιδιὰ ἁμαρτωλῶν γονέων ποὺ μᾶς γέννησαν μὲ ἐπιθυμίες σαρκικές, κ᾽ ἔχουμε τὴν κατάρα ἀπ᾽ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα. Πέφτουμε λοιπὸν μέσα στὰ νερὰ τῆς κολυμβήθρας ἀράπηδες, μαῦροι σὰν τὸ κατράμι καὶ σὰν τὰ φτερὰ τοῦ κόρακα, καὶ βγαίνουμε ὁλόλευκοι. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο τὸ μέγα καὶ τὸ θαῦμα· ὅταν ὁ ἱερεὺς βαπτίζῃ *«εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»*, τότε μέσα ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα –δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια– ὁ ἄνθρωπος βγαίνει καθαρὸς σὰν τὸ χιόνι ποὺ καλύπτει τὶς κορυφὲς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῆς πατρίδος μας. *«Πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνια λευκανθήσομαι»* (Ψαλμ. 50,9). Τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος γίνεται *«εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»*, ὅπως διακηρύττουμε· *«ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»* (Σύμβ. πίστ.).

● Θὰ ρωτήσετε ὅμως· Καὶ ἂν μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτήσῃ τί γίνεται;... Ποιός μπορεῖ νὰ πῇ, ὅτι μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν ἁμάρτησε καὶ δὲ μόλυνε τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου; Κανείς ἀπολύτως. Πλὴν τῶν παιδιῶν ἐκείνων ποὺ ὁ Θεὸς τὰ ἀξιώνει καὶ πεθαίνουν μικρὰ καὶ ἀνεβαίνουν στοὺς οὐρανοὺς ἀθῷα καὶ ἀποτελοῦν τάγμα ἀγγέλων ποὺ ὑμνοῦν τὸ Θεό, ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν γεμᾶτο παγίδες, ἁμαρτάνουμε. Τί γίνεται λοιπόν; τὰ ἁμαρτήματα τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα συγχωροῦνται; Μεγάλο ζήτημα αὐτό. Μερικοὶ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς εἶπαν· «Ὄχι». Σοῦ λέει· Βαπτίστηκες; τελείωσες· δὲν μπορεῖς νὰ ἁμαρτάνῃς πλέον, τὰ ἁμαρτήματα μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν συγχωροῦνται... Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ἀπέρριψε τὴ διδασκαλία αὐτὴ καὶ κατόπιν σφοδρῶν συζητήσεων σὲ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς Συνόδους ἀπεφάνθη, ὅτι καὶ τὰ ἁμαρτήματα ποὺ γίνονται μετὰ τὸ βάπτισμα συγχωροῦνται. Γι᾽ αὐτὸ ὥρισε ἕνα δεύτερο βάπτισμα. Καὶ δεύτερο βάπτισμα εἶνε **τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως**, τὰ δάκρυα ποὺ χύνει ὁ μετανοημένος ἁμαρτωλός. Ὅπως λέει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἕνα δάκρυ μετανοίας ἰσοδυναμεῖ μὲ λουτρό. Κ᾽ ἕνας ἄλλος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέει· Ἁμάρτησες μετὰ τὸ βάπτισμα; μόλυνες τὸν καθαρὸ χιτῶνα ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία ὅταν ἔψαλλε *«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε»* (Γαλ. 3,27); Τότε λοιπὸν ἄκου τί ὀφείλεις νὰ κάνῃς· θὰ χύσῃς τόσα δάκρυα ὅσο εἶνε τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας. Ἀκοῦτε; ψευτοχριστιανοὶ εἴμαστε, μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς σώσῃ. Λοιπόν, ὦ μοιχέ, ὦ πόρνε, ὦ βλάστημε, ὦ ἀκόλαστε, ὦ φιλάργυρε, ὦ... ὅ,τι εἶσαι σύ, πρέπει νὰ χύσῃς τόσα δάκρυα ὅσα γιὰ νὰ γεμίσῃς πάλι τὴν κολυμβήθρα σου· ὄχι πλέον μὲ νερό, ἀλλὰ μὲ δάκρυα μετανοίας· νὰ γεμίσῃς τὴν κολυμβήθρα τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως. Βλέπετε πόσο μακριὰ εἴμαστε; Ἂν καὶ ἐγὼ ἔχω διατυπώσει τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ ἦταν εὐτύχημα νὰ ἐπανέλθουμε στὴν παλαιὰ συνήθεια νὰ μὴ βαπτίζωνται οἱ Χριστιανοὶ σὲ μικρὴ ἡλικία, ἀλλὰ νὰ βαπτίζωνται σὲ μεγάλη ἡλικία, ἢ νὰ ἐκλέγουν ὅποιο ἄλλο θρήσκευμα θέλουν.

● Μία κολυμβήθρα λοιπὸν ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά, τύπος καὶ ὑποτύπωσις τοῦ μεγάλου μυστηρίου· δεύτερη κολυμβήθρα τὸ ἱερὸ βάπτισμα· καὶ τρίτη κολυμβήθρα ἡ μετάνοια καὶ ἱερὰ ἐξομολόγησις. Τέλος θὰ σᾶς δείξω καὶ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα, ποὺ εἶνε προνόμιο ὀλίγων. Ποιά εἶνε; Εἶνε **τὸ μαρτύριο**, τὸ βάπτισμα τοῦ αἵματος. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητάς του· *«Βαπτισθήσεσθε»* μέσα στὸ αἷμα σας (Ματθ. 20,23). Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε αἱματοβαμμένη. Στοὺς πρώτους αἰῶνες, τῶν κατακομβῶν, πολλοὶ κατηχούμενοι δὲν προλάβαιναν νὰ βαπτισθοῦν στὸ ἁγιασμένο νερὸ καὶ βαπτίζοντο στὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἄλλοι, μόλις εἶχαν βαπτισθῆ, ἔβαφαν τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ βαπτίσματος μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Βάπτισμα τὸ ὀνομάζουν καὶ αὐτὸ οἱ πατέρες καὶ οἱ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς Συνόδοι. Μακάριες οἱ ψυχὲς αὐτές.

* * *

Εἴδατε, ἀγαπητοί μου, τί **πλοῦτο νοημάτων** ἀνακαλύπτει κανεὶς σὲ κάθε λέξι τοῦ εὐαγγελίου; Ἡ λέξι «κολυμβήθρα» ἀποδίδει καὶ τὸ θεραπευτικὸ λουτρὸ τῆς Βηθεσδά, καὶ τὸ σωτήριον ὕδωρ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, καὶ τὰ λυτρωτικὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, καὶ τὸ ἁγιαστικὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ κολυμβήθρα τοῦ μαρτυρίου εἶνε συγκλονιστική. Εἶνε ἡ μήτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκαν ὅλοι οἱ μάρτυρες διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Σ᾽ αὐτὴν βαπτίσθηκαν οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων αἰώνων, οἱ ὁμολογηταὶ τῆς βυζαντινῆς περιόδου, οἱ νεομάρτυρες τῆς μακρᾶς περιόδου τῆς τουρκοκρατίας, οἱ μάρτυρες τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς, οἱ ἄγνωστοι ἀκόμη μάρτυρες τῶν ἀθεϊστικῶν καθεστώτων.

Εἴθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν ὅλων τῶν μαρτύρων, παλαιῶν καὶ νέων, νὰ ἐμπνεύσῃ **μαρτυρικὸ φρόνημα** καὶ στὴν φίλαυτη ἐποχή μας, καὶ μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός του νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Α΄ μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νεομαρτύρων Ἀμυνταίου τὴν 25-5-1986 μὲ ἄλλο τίτλο
Καταγραφή, διαίρεσις καὶ σύντμησις 14-5-2006, ἐπανέκδοσις 18-4-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.